

ΑΦΟΥ ΠΑΡΟΔΟΥΝΤΑΙ

Όλα τα ξένα στὸν τόπο μας, δὲν ψυκροῦσε νὰ μείγη απαράδιπτο καὶ ἡ «Πχλαιστίνειος Ρωσικὴ ἑταιρία».

Ἐτοιμάζεται, λένε, καὶ μιὰ δική μας τέτοια, μὲ τὸν ἴδιο τίτλο, ἀλλὰ μ' Ἐλληνικῶτα πρόγραμμα. Σᾶς φτάνει νὰ μάθετε πῶς μέσα σ' αὐτὴν θάνατο ὁ Κεχηνκής καὶ ὁ Ἡλιθιόπουλος, οἱ δύο αὐτοὶ Σιαμαῖοι μεγχλοφραχτώρες τῆς Ρωμιοσύνης, γιὰ νὰ μαντέψετε τὸ ἔργο τῆς ἑταιρίας αὐτῆς, ἢ δοποία ὅστο κι' ἂν βρετανικὴ «Πχλαιστίνειος», θὰ μείνῃ Ρωμικὴ μὲ τὰ ὄλα της.

Λόγια, λόγια, λόγια, Ὁράτιε, ποῦ κἀποτε ἐξαργυρώνουνται καὶ τοὺς μετρητοὺς.

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

νὰ μὴ γελάσετε καθόλου γι' αὐτὸ ποῦ θ' ἀκούσετε, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ πατριῶτες μας ποῦ ὅσες χοντροανοησίες κι' ἂν γράφουν εἰναι ἐπὶ τέλους πατριῶτες μας καὶ πρέπει νὰ τοὺς λυπᾶται κακένες.

Διειπόν οι «Καριόι» ἔγραψαν τὶς προσλλες πῶς παρανόμως διορίστηκε ὁ Ψυχάρης καθηγητής.... στὰ Παρισικαὶ πρέπει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση.... νὰ λαβῇ τὰ μέτρα της !!! Ὁ δὲ κ. Ἀστακός ἡ Παραδίπτης—καὶ τὰ δύο ἑσπερινὰ φευτονόματα τοῦ κ. Κουρούπη—πλειοδοτῶνται στὴν ἀνοσία, ἐζήτησε τὴν ἐπέμβασην (Θεέ μου, λυπήσου τὰ κεραμίδια μας!) τοῦ Πρέσβη μας, τοῦ κυρί Νικολάκη τοῦ Ντεληγιάνη, γιὰ τὸν παράνομο αὐτὸ διορισμό!

Τὸ δυστύχημα εἰναι ποῦ ἡ Κυβέρνησή μας παρασύρηκε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ καὶ πῆρε τὸ ζήτημα στὰ σοβαρά. Καὶ δὲ ἀσφαλῶς πληνροφορούμεθα ἡ «ῶς ἐξ ἀξιοπίστου πηγῆς μανθάνομεν» (διαλέχτε ὅποιο θέλετε ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ δημοσιογραφικὰ μαντουλάτα) ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, ἀνχρενεῖ δὲ τὴν ἀπόφασίν του διὰ νὰ προβῇ εἰς τὰ δέοντα διαβήματα παρὰ τῇ Γαλλικῇ Κυβερνήσει, ὅπως τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ πολύσηρ τὸν παρανόμως διορισθέντα εἰς τὸ Γραμματοδιδοκαλεῖον τῆς Φολεγάνδρου.

Ο κ. Ἀστακός ἡ Παραδίπτης ἀπεφήνατο ἐν τῷ σχετικῷ πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβέρνησιν ὑπομνήματί του, διὰ τὰ ἔργα τοῦ αμαθοῦς Ψυχάρη ἔχουν τὴν ἀξίαν ποῦ ἔχει ὁ πηλὸς τῶν ρείθρων καὶ τὴν ἐκτίμησιν ποῦ ἔχει κάθε βέβηλον πρᾶγμα».

Διὸν κάνει νὰ γελάστε! Σᾶς τὸ εἴπαμε καὶ παραπόνω.

ΣΤ.

«Ἡ παπαδία ὑστερ» ἀπὸ τὴ σκηνή, ποὺ συνέβηκε γιὰ τὴ μυρωδία ποὺ 'χε τὸ στόμα της, θύμωσε κ' ἔρυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Πήγε καὶ κάθισε ὡς τὸ βράδυ στῆς ἀδερφῆς της. Λαύστηκε κιόλας ἐκεὶ ἐπειδής ἡ ταν σαβδάτο. Τὸ βράδυ δύμας γύρισε στὸ σπίτι, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ τοῦ παπᾶ, ποὺ τῆς εἶχε γαλάσσει μὲ τέτοιος τρόπῳ τὴν καρδιά.

Καὶ σοῦ 'χε ἔνα γινάτε δύμονε! Σωστὸ ἀρβανίτικο. Φανταστήτε ποὺ δὲν τοῦ εἴπε οὔτε καληγάρα. «Ο παπᾶς δύμας ποὺ ἤζερε τὸ σφυγμὸ της, ἀλλαζε τὸ φύλλο κι ἀρχίνησε νὰ τὴ χαϊδεύῃ μὲ γλυκὰ λόγια. Σου ἤταν κ' ἔκανες δύμας μαργιόλος! Αύτὴ τὴ φορὰ μάλιστα που ἤταν ἡ παπαδία λουσμένη κι ἀστραφτε τὸ πρόσωπό της, καὶ φαίνουνται σὰ κοπέλα, πῆρε μέτρα νὰ παιχῇ τὸ μέρος του δύμας τὸν σύφερνε.

— 'Αγαπημένη μου, ἀρχινάει, δίχως κάφι σὲ βλέπω ἀπόψε· οὔτε καληγάρα δὲν εἴπες. «Ἡ κρύσσει τίποτε ποὺ λούστηκες; 'Αμ δὲν κάθουσσον, εύλογημένη, νὰ σῶχνα ἔγων νερό, μόνε πήγες δῶν νὰ σχυπήσῃ ἀγέρας; «Ἔχει γοῦστο δύμας νὰ τὰ πήρες γιὰ σωστὰ ποὺ σὲ χωράτεψα σήμερα καὶ μ' ἀπαράτησες κ' ἔφυγες;...

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

42 άδες. Ὁμηρου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ιανουαρίου 1904

Κύριε Γ. Μαρκέτη.

Manchester

Ἀνέγνωσα εἰς τὴν «Οἰκονομικὴν Ἐλλάδα» μίαν ἐπιστολὴν σας. Ἐπειδὴ εἰμαὶ Ἐλλην καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔννοιω τὴν γλώσσαν εἰς τὴν ὁποῖαν γράψετε, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνδιαφέρομαι εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μεταφράσητε ἀλληγορικὴ τὴν ἔννοιαν σας καὶ μοὶ ἀποστείλητε τὴν μετάφρασιν, θέλετε δὲ τὰ μέγιστα μὲ ὑποχρεώσει.

Διατελῶ πρόσθυμος
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

×

Ἄξιοτε μ. Δημητριάδη.

Μετὰ χαρᾶς ἀπαντῶ στὸ γράμμα σας, γιατὶ βλέπω ἀλληγορικὴ πῶς μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Μάθετε λοιπὸν πῶς τὸ γλώσσαν θέλει περισπωμένη.

Δικός σας
Γ. ΜΑΡΚΕΤΗΣ

* Τὰ δύο αὐτὰ γράμματα, ποὺ μὲ πολλὴ εὐγένεια μᾶς τὰ παραχώρησε ὁ κάτοχός τους, τὰ δημοσιεύουμε γιὰ νὰ δῆτε πόσο βαθιὰ μερικοὶ πατριῶτες μας ἀντιλαβάνουνται τὸ γλωσσικὸ ζῆτημα, ἀνομελογοῦντες μὲ τόση χάρη πῶς ἡ γλώσσα ποὺ μιλᾶν δὲν εἰναι 'Ἐλληνική.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Θαυματοποιός. Τώρα, Κύριοι καὶ Κυρίες, θὰ γίνει τὸ μεγάλο θάμα τῆς βραδιᾶς. Βλέπετε ἀφτὸ τὸ ντουλάπι; Θὰ παρακαλέσω μιὰ κυρία ἀπὸ τὸ θέατρο ν' ἀνεβεῖ ἕδω ἀπέναντι στὴ σκηνὴ καὶ νὰ μπει στὸ ντουλάπι. Τότε θὰ κλείσω τὸ ντουλάπι. «Οταν ἀνοίξω πάλι, ἡ Κυρία θὰ ἔχει γίνει ἀφανῆ δίγων ν' ἀφίσει ξένος πίσω της....

«Ἄντρας. (τῆς γυναικὸς του). Λιλά, γιατὶ νὰ μήν πᾶς ἔσυ, ἀγάπη μου, ἀφοῦ παρακαλεῖ τοῦ λόγου του...»

Δοῦλα. (φέργοντας). Τὸ ξέρω, θὰν τὸ μετανιώτης, κυρά, θὰ λυπηθεῖς σὰ μὲ χάσσεις...

Κυρά. Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, φθάνει νὰ μὴ χάσσει καὶ τίποτε ἄλλο.

Κασιδακίς. «Α, δὲν υποφέρεται πιά! Ἄκογς μὰ μὲ τὴ συκοράντη... νὰ μοῦ βρεῖ λάδια ἀφτὸς δ Πάλλης! Δὲν ἔχει, θὲ τὸν προκαλέσω, θὲ χυτοπηθοῦμε...»

Μονυμέτριοτης. «Ἐτοι πρέπει, μάλιστα. Τίποτα ἀνώτερο, ὑψηλοτερον παρὰ νὰ πολεμᾶς γιὰ τὴν ἀλγήσια.

Μιμῆς. «Ἄκογω πῶς πῆγες κυνῆγι μὲ τὸν Μπεμπέκο τὴν περασμένη βδομάδα. Τίποτα καλό;

Γιάνης. Περίφημο!

Μιμῆς. «Ἔτοι ἔ;

Γιάνης. Βίβαιο. Δὲ βλέπεις ποῦ γύρισα πάλι ζωτάνος;

Τὸ ἀνθρώπινο καρμί, μᾶς μαζίνει ἡ Χυμία, ισοδυναμεῖ μὲ τὸν κροκὸ καὶ τ' ἀστράδι: 1200 ἀδρῶν τῆς δρυνίδας. Χωρίς νὰ λογαρίσσουμε τὸ νερὸ ποῦ περιέχει, μπορεῖ νὰ προμηθέψει καὶ τ' ἀκόλουθο θάλικο.

Σίδερο 7 χοντρῶν καρφιῶν.

Πάχος 18 κεριῶν.

Κύρβουνο 9,000 κοντολιῶν

Φάσφορο 20,800 σπίρτων.

«Αλάτι 20 κουταλάκια.

Ζέχαρι 59 σιδώλους.

«Άεριο ἀρκετὸ νὰ σηκώσει ὀλόκληρο ἀερόστατο.

Χῆρα. Μοῦ χρειάζεται κάπιος ποῦ θὰ δουλέψει μέσα στὸ σπίτι, θὰ πηγαίνει θελήματα, θ' ἀκούει κάθε μου προσταγή, δὲ θ' ἀπαντῷ δταν τὸν μαλάνω, καὶ...

«Τυποψήφιος δουλειές. Τότε, χυρά, σοῦ χρειάζεται σύνυγος, σχιδή δοῦλος.

Φίλος. Πῶς, τῆς τύχης σου;

Σουφρώνης. Νά, ἀδερφέ, είναι τῆς τύχης μου νὰ κάνω τέτια καλὴ ἐντύπωση στὸν κόσμο, ποὺ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ μ' ἐμπιστεύεται πάντα.

— Τὶ μετριόφρονας ἀνθρώπος ἀφτὸς δ Κασιδακίς! Δὲν ἔχει τέρι στὸν κόσμο, σοῦ λέω...

— Σὰ νὰ ποῦμε, δὲν καμαρώνει, δὲν ἔχει φαντασίες;

— Μήτε ίδει! Καμμιά φαντασία δὲν έχει, δὲν καὶ τ' διμολογεῖ πῶς κάθη ἄλλος ἀνθρώπος στὸν κόσμο, ἀν ἀποχρήσει τὴ δική του ἐπιστήμη, θὰ κατανήσει φαντασμένος.

— Πρέπει νάναι ἐπικίνητο πρῆμα, ρὲ Γιάνη, νὰ είσαι πυροσβέστης.

— Είναι, ρὲ Κώστα. Οι παραμάνει δὲ σ' ἀφίνουν ησυχία.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

χρυσή μου, ἃν σᾶφταιξα. Κ' ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἐκείνη δύμας τραβήχτηκε καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ μὲ βουριώμενα μάτια.

— Δὲ θέλω, τοῦ λέει, ἄφησε με!

— Σ' ἀφήνω, παπαδία μου, σ' ἀφήνω, μὲ θέλω νὰ μή ναι ἡ καρδιά σου χαλασμένη.

— «Οχι νὰ σ' ἀφήνω νὰ κάμης τὸ κέφι σου, καὶ νὰ μοῦ λέεις μῶς μυρίζω κιόλας. 'Αφήνομε ποὺ δὲν ηπιά, ἀλλὰ καὶ νὰ 'πινα καὶ λίγο ηταν καμμιά ἀμαρτία τάχα; 'Η δὲν θέλαι νοικοκερά ἔγω έδω μέσα;